

De Schaduwman

De Schaduwman

Marco Bos

Schrijver: Marco Bos
Coverontwerp: Marco Bos
ISBN: 9789465467191
© Marco Bos

PROLOOG

De regen sloeg hard tegen de ramen van café De Nachtwacht. Buiten glansden de natte straten onder het oranje licht van de lantaarns. Binnen was het warm, druk en luidruchtig. Mensen lachten, glazen tikten tegen elkaar en ergens speelde zachte jazzmuziek.

Sanne trok haar jas dicht om zich heen terwijl ze haar telefoon controleerde.

00:41

“Je blijft toch nog?” vroeg haar vriendin Naomi terwijl ze haar lippenstift bijwerkte in het zwarte scherm van haar telefoon.

Sanne schudde glimlachend haar hoofd.

“Morgen vroeg werken. Ik moet echt gaan.”

“Altijd braaf.”

“En jij altijd dronken.”

Naomi lachte hard en gaf haar een speelse duw.

Sanne rekende af, trok haar sjaal om en liep richting uitgang. Zodra de deur openging, sloeg

de koude novemberlucht in haar gezicht.

De stad voelde anders laat in de nacht.

Stillere straten. Langere schaduwen.

Ze stak haar handen diep in haar zakken en begon naar huis te lopen. Haar hakken tikten ritmisch over de natte stoeptegels.

Normaal hield ze van nachtelijke wandelingen.

Vanavond niet.

Misschien kwam het door het nieuws van die ochtend. Weer een vrouw vermist. Jong. Donker haar. Nauwelijks ouder dan zichzelf.

Mensen praatten erover op kantoor alsof het een spannende serie was.

Maar ergens voelde het verkeerd.

Te dichtbij.

Sanne versnelde haar pas.

Toen hoorde ze het.

Een voetstap.

Zacht.

Achter haar.

Ze keek om.

Niemand.

Alleen regen.

Een lege straat.

Ze zuchtte nerveus en liep verder.

Tik.

Tik.

Tik.

Haar hakken.

En daarachter...

Nog een geluid.

Alsof iemand precies hetzelfde ritme volgde.

Ze stopte abrupt.

De straat werd stil.

Te stil.

Haar hart bonsde in haar borstkas terwijl ze langzaam achteromkeek.

Niets.

Geen mens.

Geen auto.

Alleen een flikkerende lantaarnpaal verderop.

“Doe normaal,” fluisterde ze tegen zichzelf.

Ze voelde zich belachelijk.

Waarschijnlijk gewoon paranoia door het nieuws.

Sanne haalde diep adem en liep sneller verder. Nog vijf minuten tot haar appartement.

De regen werd harder.

Aan de overkant van de straat zag ze haar flatgebouw al verschijnen tussen de nevel.

Eindelijk.

Ze stak haastig de straat over en rommelde met koude vingers in haar tas naar haar sleutels.

Toen bevroor ze.

De voordeur van het gebouw stond op een kier.

Dat gebeurde nooit.

Sanne keek om zich heen.

De straat was leeg.

Misschien had iemand hem niet goed dichtgetrokken.

Ze duwde de deur langzaam open en stapte naar binnen.

Het trappenhuis was donker.

Alleen het zoemende tl-licht op de derde verdieping brandde zwak.

Ze begon de trap op te lopen.

Eerste verdieping.

Tweede verdieping.

Toen hoorde ze boven zich iets bewegen.

Een zachte kras.

Alsof een schoen draaide over beton.

“Hallo?” riep ze onzeker.

Geen antwoord.

Ze slikte.

Misschien een buurman.

Meer niet.

Op de derde verdieping bleef ze staan.

Haar appartementsdeur stond open.

Heel even stopte haar ademhaling.

Nee.

Nee, nee, nee...

Ze wist zeker dat ze hem had afgesloten.

Langzaam liep ze dichterbij.

De gang in haar appartement was donker.

Maar verderop, in de keuken, brandde licht.

“S-stefan?” fluisterde ze, hoewel haar ex al maanden weg was.

Geen reactie.

Ze voelde haar telefoon trillen in haar hand.

Een bericht van Naomi.

Ben je thuis?

Sanne wilde antwoorden.

Maar haar vingers weigerden.

Toen zag ze het.

Op de keukentafel.

Een klein wit briefje.

Perfect recht neergelegd.

Alsof het bewust precies in het midden was geplaatst.

Met trillende benen liep ze dichterbij.

Op het papier stonden drie woorden.

IK WAS HIER

Sanne's adem stakte.

Achter haar klonk ineens een zachte ademhaling.

Heel dichtbij.

En langzaam ging het licht uit.

HOOFDSTUK 1

De volgende ochtend stond de hele stad stil.

Blauw zwaailicht kleurde de natte straat voor het appartementencomplex terwijl nieuwsgierige omstanders achter politielinten probeerden iets op te vangen. Journalisten verzamelden zich aan de overkant van de straat met camera's en microfoons in de aanslag.

“Is het waar dat het dezelfde dader is?”

“Heeft de politie al een verdachte?”

“Klopt het dat er weer een briefje gevonden is?”

Agenten duwden de pers steeds verder terug.

Op de derde verdieping hing een zware stilte.

Forensisch rechercheur Dennis van Leeuwen trok zijn handschoenen strakker aan terwijl hij de woonkamer opnieuw bekeek.

“Geen braaksporen,” mompelde hij. “Geen worsteling. Geen vezels. Helemaal niets.”

Hij keek naar het lichaam.

Sanne lag half naast de bank, haar ogen wijd open alsof de angst nog steeds in haar gezicht vastzat. Haar huid was bleek. Haar donkere haar lag nat en verward over de vloer.

Naast haar stond een kop thee.

Nog warm toen de politie haar vond.

Dennis zuchtte diep.

“Hoe doet hij dit in godsnaam...”

Een jonge agente kwam voorzichtig dichterbij.

“De rechercheurs zijn er.”

Dennis draaide zich om.

Twee vrouwen stapten onder het afzetlint door.

Rechercheur Eva Vermeer liep voorop. Lange donkere jas. Strakke paardenstaart. Scherpe blik. Ze keek niet naar de camera's buiten. Niet naar de agenten.

Alleen naar de plaats delict.

Naast haar liep Mila de Jong, jonger, blond haar in een losse knot en een notitieblok onder haar arm.

Mila keek naar het lichaam en slikte zichtbaar.

“Vierentwintig jaar...” zei ze zacht.

Eva antwoordde niet meteen.

Ze liet haar ogen langzaam door het appartement glijden.

Geen chaos.

Geen kapotte spullen.

Geen spoor van haast.

Dat maakte het erger.

De dader had zich hier comfortabel gevoeld.

“Briefje?” vroeg Eva uiteindelijk.

Dennis wees naar de keukentafel.

In een doorzichtige bewijszak lag het bekende witte
papiertje.

IK WAS HIER

Eva keek er een paar seconden zwijgend naar.

“Vingerafdrukken?”

“Niets.”

“DNA?”

“Niets.”

“Handschriftanalyse?”

Dennis schudde zijn hoofd.

“Waarschijnlijk geprint. Maar zelfs de printerinkt is bijna
niet te traceren.”

Mila fronste.

“Bijna?”

Dennis haalde zijn schouders op.

“Alsof iemand exact weet hoe forensisch onderzoek werkt.”

Eva keek opnieuw naar het appartement.

Toen viel haar blik op de muur naast de keuken.

Heel klein.

Bijna onzichtbaar.

Een natte afdruk.

Ze liep erheen.

“Dennis.”

Hij kwam naast haar staan.

“Zie je dat?”

Een halve schoenafdruk.

Maar vreemd genoeg liep de afdruk dood tegen de muur.

Geen vervolg.

Alsof de persoon simpelweg verdwenen was.

Dennis staarde ernaar.

“Verdomme...”

Mila keek tussen hen in.

“Kunnen we maat of profiel achterhalen?”

Dennis knielde voorzichtig.

“Misschien... als we geluk hebben.”

Eva's telefoon begon te trillen.

Ze keek op het scherm.

Chef Brouwer.

Ze nam op.

“Vermeer.”

De stem van haar chef klonk gespannen.

“Zeg me dat je iets hebt.”

Eva keek naar het lichaam van Sanne.

“Nog niets.”

“De burgemeester wil resultaten. De media draait door. Mensen beginnen bang te worden.”

“Dat begrijp ik.”

“Begrijp dit dan ook,” zei Brouwer scherp. “Vanaf nu is dit jullie volledige prioriteit.”

Eva keek naar Mila.

Mila voelde meteen wat dat betekende.

Geen normale werktijden meer.

Geen rust.

Geen privéleven.

Alleen deze zaak.

“Er is nog iets,” zei Brouwer.

Eva hoorde aan zijn toon dat het belangrijk was.

“Wat?”

“Er is vannacht nóg een brief bezorgd.”

“Waar?”

Even bleef het stil aan de andere kant van de lijn.

Toen zei Brouwer:

“Op het bureau.”

Mila keek op toen ze Eva's gezicht zag veranderen.

“Wat is er?”

Eva hing langzaam op.

“In de centrale hal van het hoofdbureau lag vanochtend een envelop.”

“Van hem?”

Eva knikte langzaam.

Dennis keek verbaasd op.

“Hoe is dat mogelijk?”

“Niemand heeft iets gezien,” zei Eva koud.

Mila voelde kippenvel langs haar armen trekken.

“Wat stond erin?”

Eva keek haar recht aan.

“Hij heeft onze namen genoemd.”

HOOFDSTUK 2

Het hoofdbureau rook naar koude koffie, natte jassen en stress.

Overall liepen agenten gehaast heen en weer. Telefoons gingen onafgebroken over. Op televisieschermen boven de receptie draaiden nieuwszenders dezelfde beelden opnieuw af: politielinten, huilende familieleden en de wazige foto van Sanne die inmiddels overal verspreid werd.

DE GEEST SLAAT OPNIEUW TOE

Die naam had de media hem gegeven.

Eva haatte het nu al.

“Geef een moordenaar een bijnaam en hij wordt een legende,” mompelde ze terwijl ze door de draaideur liep.

Mila volgde haar zwijgend.

Iedereen keek naar hen.

Niet omdat ze beroemd waren.

Maar omdat iedereen wist: dit was nu hún zaak.

In een afgesloten vergaderruimte op de vierde verdieping stond chef Brouwer bij het raam. Zijn gezicht was grauw van vermoeidheid.

Op tafel lag een witte envelop.

Steriel verpakt in bewijsplastic.

Eva bleef staan.

“Niemand aangeraakt behalve forensisch?”

Brouwer knikte.

“Het lag vanmorgen op de balie beneden. Geen camerabeelden van degene die het heeft neergelegd.”

“Onmogelijk,” zei Mila.

“Blijkbaar niet.”

Brouwer schoof de bewijszak naar Eva.

“Lees het.”

Eva opende voorzichtig de zak en haalde het vel papier eruit.

Getypte letters.

Netjes uitgelijnd.

Bijna klinisch.

Ze begon hardop te lezen.

Rechercheur Eva Vermeer.

Rechercheur Mila de Jong.

Jullie zoeken naar iemand die jullie nooit zullen vinden.

Terwijl jullie slapen, kijk ik toe.

Terwijl jullie werken, luister ik mee.

Jullie denken dat jullie jagen.

Maar jullie zijn de prooi.

— IK WAS HIER

De ruimte werd doodstil.

Mila voelde haar keel droog worden.

“Hoe kent hij onze namen?”

“Nog betere vraag,” zei Eva langzaam, “hoe komt hij het bureau binnen?”

Brouwer draaide zich om.

“Niemand van de nachtploeg heeft iets gezien.”

“Dan liegt iemand... of hij is slimmer dan iedereen hier.”

Brouwer kneep zijn ogen samen.

“Pas op met beschuldigingen.”

Eva legde het briefje neer.

“Hij wil aandacht.”

“Nee,” zei Mila plotseling.

Eva keek haar aan.

“Heeft hij die al niet? Heel de stad praat over hem.”

Mila schudde haar hoofd langzaam.

“Dit gaat niet over aandacht. Dit is persoonlijk.”

Brouwer fronste.

“Hoe bedoel je?”

Mila liep naar het bord aan de muur waar foto's van de slachtoffers hingen.

Drie jonge vrouwen.

Allemaal donker haar.

Allemaal tussen de 22 en 27 jaar.

Allemaal alleen gevonden.

“Hij wil controle,” zei Mila zacht. “Hij geniet ervan dat niemand hem kan stoppen.”

Eva keek naar haar collega.

Ze had gelijk.

En dat maakte het gevaarlijk.

Een agent klopte haastig op de deur.

“Rechercheur Vermeer?”

“Wat?”

“We hebben iets.”

Even later stonden Eva en Mila beneden in de centrale hal.

Bij de receptie stond een jonge agente bleek weggetrokken naast een schoonmaakkar.

“Daar,” fluisterde ze.

Op de vloer lag een klein wit kaartje.

Midden in de hal.

Alsof iemand het seconden geleden had neergelegd.

Eva keek direct om zich heen.

Mensen liepen af en aan.

Agenten.

Bezoekers.

Niemand leek vreemd.

Maar ergens tussen hen...

kon hij staan.

Kon hij kijken.

Kon hij glimlachen.

Dennis kwam aangesneld met handschoenen aan.

“Niemand aanraken.”

Hij bukte voorzichtig en draaide het kaartje om.

Aan de achterkant stond één zin.

KIJK OM JE HEEN

Mila voelde direct haar hartslag versnellen.

Onbewust keek ze achterom.

Mensen.

Gezichten.

Vreemden.

Iedereen leek normaal.

Maar één van hen kon hem zijn.

Toen viel Eva iets op.

Een man aan de andere kant van de hal.

Donkere jas.

Capuchon diep over zijn gezicht.

Hij stond volledig stil.

En keek recht naar hen.

Eva zette meteen een stap naar voren.

“Hé!”

De man draaide zich om en liep weg.

“Snel!” riep Eva.

Zij en Mila stormden door de hal terwijl agenten geschrokken opzij sprongen.

De man liep sneller.

Toen rende hij.

“Stop! Politie!”

Buiten sloeg de koude lucht hard in hun gezicht.

De man verdween tussen voetgangers en verkeer.

Eva zette de achtervolging in.

Mila vlak achter haar.

Ze zagen hem een steeg in slaan.

Eva trok haar wapen.

“Blij

Geen reactie.

Ze stormden de steeg in—

Leeg.

Alleen regenwater dat langs containers liep.

Niemand.

Mila draaide hijgend een rondje.

“Waar is hij?!”

Eva keek naar de hoge muren van de steeg.

Geen noodtrap.

Geen uitgang behalve waar zij stonden.

Dat kon niet.

Toen zag Mila iets op een vuilcontainer liggen.

Een wit briefje.

Eva liep er langzaam heen.

Opnieuw die nette zwarte letters.

JULLIE WAREN DICHTBIJ

Mila keek nerveus om zich heen.

“Hij speelt met ons...”

Eva staaarde naar het briefje.

Nee.

Dit was meer dan spelen.

Hij genoot hiervan.

En ergens...

heel ergens dichtbij...

keek hij waarschijnlijk nu al toe.